

Preiviikin Uutiset

KYLÄLEHTI 2/2013 8. vuosikerta, levikki 230 kpl; Preiviiki, Kuumainen, Makholma

IIIHANAA, LÄMPÖISTÄ KESÄÄ KAIKILLE !!!



Piiitkän pakkastalven jälkeen on upeaa kuoriutua kukin koloistaan ja saattaa pienet kylämme heräämään eloon. Aurinko, meri, leikatun ruohon tuoksu, veneiden putputus, ongen kohon tuijotus, ne ne vasta on poikaa.

Ei yhtään tee kipeetä vaikka naapureiden ruohonleikkurit laulaa, moottorisahat ja sirkelit soi. Johan me hitto soikoon saatiin olla 7-8 kk talviunessa, pirtin pimunnoissa, katella telkusta surkeita toiveusintojen toiveusintoja ja lätkää ja ”snuukkeria”.

Kyllä on aika tuulettaa nuppia ja nauttia kesästä, sen tuoksuista ja äänistä.

Preiviikin rannoilta jäät lähtivät 28.4. Ja heti alkoi vilinää rantakujalla, kun lintuharrastajat, veneiden viejät, laituriin korjaajat ja paattien koeajajat riensivät rantaan.

”Uusien” yksityisteiden talvisesta kunnossapidosta en ole paljon kuullut palautetta, joten kaiketi asiat on hyvin hoidettu, sillä eihän hyvin hoidetusta mitään palautetta annetaakaan, vaan vasta kun homma ei toimi, niin silloin kyllä sanaiset arkut avataan. Kehujakin vois tietysti joskus antaa. No, Laurilantie ainakin oli kunnossa.

Mutta voi kurjuus missä kunnossa olivatkaan Kirkkokankaantie ja Päivärinteentie. Ei koskaan ennen ole niin hirveässä lumimömmössä saanut yrittää taivaltaa. Kun tuli tai meni Kirkkokankaantietä, niin oli vain yksi ainoa ajokaista mitä kulkea. Sydän syrjällänsä sitä toivoi ettei vaan kukaan tulisi vastaan, jottei

tarvitsisi väistää lumipenkkään, sillä pienellä kirpulla ei hangesta pois päässyt, kun sinne kerran ajoi. Polkupyöräilijöille kulkeminen siellä oli taatusti mahdotonta!

Pari sähköpostia pistinkin alueen teistä vastaaville herroille ja kyselin, että kun aiemmin tiet pidettiin suht hyvin auki, niin miten on mahdollista että nyt, kun heiltä on kymmeniä kilometrejä hoidettavia teitä jäänyt pois (yksityistetty), niin nyt ei sitten keritä hoitamaan edes näitä jäljelle jääneitä!?!.

Vastauksia en toki saanut, mutta aina päivän parin jälkeen tuli aurat maisemiin. Kyllä taatusti moni oli sinne yhteydessä talven aikana näiltäkin kyliltä.

Lämmintä kesää ja onnellisia päiviä kaikille sekä mukavia lukuhetkiä tämän aviisin parissa!

Anne Mäkelä

KIINTEISTÖYHDISTYKSEN KUULUMISIA:

Kävimme kokouksessamme läpi kyläkallupissa esitetyjä toiveita kalarannan suhteen. Kaikki rakennelmat, penkit ym. hylkäsimme niihin kohdistuvan ilkvallan takia. Sen sijaan **päätimme panostaa uimarantaan ja valvonnan lisäämiseen.**

- Uimarantaan tuodaan hiekkaa. Seuraavan ruoppauksen yhteydessä uimarannan meren puolelle laitetaan lisää isoja kiviä aallonmurtajaksi.
- Rantaan asennetaan riistakamera.
- Veneenlaskuluiskan lähettyville tulee pysäköintikieltomerkki. Kalastajainseura on lupautunut hoitamaan asian.

Lehtilaatikko on vihdoin saatu asennettua paikoilleen. Se sijaitsee Porin Kylmäsennuksen, Preiviikintie 442, lähellä olevan ilmoitustaulun vieressä. Laatikko on tarkoitettu **hyväkuntoisten aikakauslehtien ja kirjojen kierrätykseen** ja se päivitetään säännöllisin välein.

Porin Pienkiinteistönomistajain Keskusjärjestön järjestämälle **kaljaasi Ihanan purjehdukselle** on vielä tilaa. Lähtö on Laitakarista keskiviikkona 21.8. klo 16.00 ja paluu 20.00. Matka maksaa Preiviikin Kiinteistöyhdistyksen jäsenille 30 euroa. Hintaan sisältyy kalakeitto. Sitovat ilmoittautumiset Jorma Alaselle, 044-507 0769 ja sen jälkeen Johanna Kesäläiselle, 050-307 4767.

Viimevuotisen vähäisen osanottajamäärän vuoksi **tansseja** ei järjestetä tänä kesänä.

Kesäasukkaat!!

Olemme tähän mennessä jakaneet Preiviikin Uutisia kaikkiin postilaatikollisiin kiinteistöihin. Haluaisimme kuitenkin, että lehden saisivat myös ilman postilaatikkoa olevat kesäasukkaat. Lehti voitaisiin jättää niin sovittaessa esim. kuistille / naapurin postilaatikkoon tms. Jos sinulla ei ole postilaatikkoa ja haluat lehden, niin ota yhteyttä allekirjoittaneeseen.

Preiviikin Uutiset on myös pienellä viiveellä luettavissa netissä osoitteessa: **www.preiviikinlahti.fi**

Johanna Kesäläinen, 050-307 4767
sihteeri



TALVINEN LASKIAISRIEHA SAI PORUKAN LIIKKEELLE!

Preiviikin VPK:n nuoris-osaston vetäjät olivat panostaneet laajaan mainontaan kylämme kentällä järjestetyn laskiaisriehan onnistumiseksi.

Ja kiitos aktiivisten vetäjien, porukkaa oli saatu paikalle runsaasti.

Lapsia oli niin paljon ettei meinannut aikuiset sekaan mahtua. Pulkkamäissä oli ruuhkaa ja suuren suosion saavutti myös palo/sammutusnäytös, johon yleisökin saattoi ottaa osaa.

Tapahtumaan osallistuneesta yleisöstä varmaan suurin osa oli muualta kuin Preiviikistä.

Toivottavasti ensi vuonna otetaan uusiksi ja ehkä vielä vähän laajemman ohjelman puitteissa, mutta pulkkamäet oli kyllä ehdottomasti se lapsia houkuttelevin juttu.

Kiitos järjestäjille!!

Anne Mäkelä

KAKEN KARKELOT 2013

Jälleen karkeloitiin Makholmassa Kaken pellolla 3.3.2013, sunnuntaina. Jo perinteinen talvirieha järjestettiin kolmannen kerran isännän nimipäivänä. Kake oli jälleen lunastanut lupauksensa ja tehnyt liukkaan ladun talviselle pellolle. Järjestäjien iloksi ilmojen haltijat olivat loihdineet aurinkoisen kirmailupäivän. Paikalle tuli mukavasti väkeä, epäviraalisten laskutoimitusten mukaan n.30 henkilöä.

Pitkän ja pimeän talven jälkeen oli mukava tavata tuttuja ja naapureita. Ja juttua riitti... Tapahtuman aloitti lasten hiihto. Tällä kertaa saimme peräti kaksi osallistujaa; Juhan ja Pyryn. Juha vei kultamitalin, vaikka sauvakin hävisi puolessa välissä. Pyry ei hiihtänyt kilpailumielessä, mutta saavutti kuitenkin hopeamitalin. Reippaita lapsosia! Aikuisten sekasarja hiihrettiin lasten hiihdon perään ja se olikin jännittävä kilpailu. Osallistujia oli peräti kuusi; Jouko Huttunen, Kalle Grönlund, Iida Majalahti, Pasi Majalahti, Anna- Kaisa Rajasammal ja Maisan Ossi. Kilpailun kirkkaimman mitalin vei Jouko. Toiseksi hiihti hienosti Iida, joka voitti isänsä Pasiin viidellä sekunnilla. Anna-Kaisa saavutti neljännen sijan. Hienotunteisuuteni estää kertomasta, missä järjestyksessä herrat; Ossi ja Kalle saapuivat maaliin. Sen verran täytyy paljastaa, että heillä oli eroa vain yksi sekunti.

Meillä Makholmassa mitalit olivat tänä vuonna aivan erityisen hienot. Helerannan Marja-Liisa eli Maisa oli tehnyt ne katajasta ja kirjaillut ne itse. Ei Kaken karkeloita ilman tandem-hiihtoa!!! Jälleen saimme innokkaita kilpailijoita tähän tekniikaltaan haastavaan lajiin. Kilpaan osallistuivat



seuraavat viisi paria; Maisa ja Ossi, Pasi ja Iida, Jaana ja Matti, Eeva ja Ritva sekä Elviira ja Jussi. Tänä vuonna suoritukset olivat tyyliään komeita ja suuremmilta kummelluksilta vältyttiin. Ollaanhan tätä jo harjoiteltu. Järjestäjien täytynee ensi vuonna hieman vaikeuttaa kilpailua.....

Ylivoimainen voitto tuli Maisalle ja Ossille, jotka sulassa sovussa liukuivat maaliin. Toiseksi taituroivat Eeva ja Ritva ja kolmanneksi isä-tytär pari; Pasi ja Iida.

Elviiran ja Jussin suoritus oli varmaan tyyliään paras. Jaana ja Matti ottivat ensituntumaa tandemsuksiin ja voi olla, että ensi vuonna hekin jo saavat mitalin kaulaansa....

Mukava uutinen oli saapunut Makholmaan, nimittäin olimme saaneet uuden pienen jäsenen seuraamme. Pajusen perhe oli saanut pienen tytön. "**Ultraääni-toimikunta**" oli suorittanut arvauskyselyn vauvan sukupuolesta ja painosta. Voittajaksi selviytyi Kerttu Auramo. Hän sai kiertopalkinnon ja pienen lahjan. Myös Pajusten perhettä muistettiin.

Tämän jälkeen saimme nauttia huvitoimikunnan naisten keittämistä hernekeitosta. Leena, Elviira, Mari ja Maisa olivat kokkeina. Kyytipojaksi saatiin Grönlundin Pirkon keittämää mehua ja Railin ja Maisan maukkaita laskiaispullia. Kiitos vaan kokeille, makoisaa oli ja varmaan tämä oli yksi karke-
laiden kohokohdista.

Viimeinen ohjelmanumero oli makholmalainen luontopolku. Pienen rantareitin varrelle oli laitettu Makholmaan liittyviä kysymyksiä. Reitille lähti joukkio koettelemaan onneaan. Kun vastaukset oli käyty läpi, olikin aika kiittää ja lähteä kotiin.

SUURKIITOS KAKELLE, kun saimme taas "lainata" peltoasi ja vieraanvaraisuuttasi!!!
Makholman kotisivuilla on kuvia tapahtumasta! (www.makholma.fi)

Sari Auramo

TERVEISIÄ PALOKUNNASTA !!

Jälleen on odotettu kevät saapunut, pohjoinen maamme heräilee hiljalleen auringon lämpöön ja odotamme kunnan ensimmäisiä lämpimiä ilmoja jolloin saadaan kesän makua elämään! Pitkin kevättä saimme jännittää myös jääkiekon kanssa, että miten Ässien käy. Hyvinhän siinä kävi, kun oli tekijät asialla!

On aika katsoa eteenpäin.

Anomamme avustus paloasemamme rakentamiseen jäi haaveeksi, mutta emme jää makamaan tuleen. Uusia suunnitelmia on jo aseman saamiseksi. Kolmas sija, mutta ei sillä saavutettu mitään. Tontin olemme joka tapauksessa saamassa urheilukentältä rakennusta varten. Vuokrasopimus kaupungin kanssa tehdään kuluvan kevään aikana.

Mutta on iloisiakin uutisia: Pieni palokuntalainen on syntynyt Aleksille ja hänen avovaimolleen.

Myös usea palokuntalainen on kurssitettu kevään aikana. Nyt oli vuorossa palokuntien ensiapukurssi, siitä sai samalla SPR:n EA2 –todistuksen. Kurssi oli kestoaltaan 30 tuntia ja siinä opiskeltiin sekä teoriaa että 2 päivää harjoittelua. Kurssi pidettiin uudella Länsi-Suomen pelastusharjoittelu -alueella, lentokentän takana.

Kurssin suoritti mallikkaasti kaikkiaan 7 palokuntalaistamme.

Kesällä on kesän ohjelma ja siksi maanantaisin olleet harjoitukset harvenevat, kunnes syksyllä jälleen aloitamme jokaviikkoiset harjoitukset.

PREIVIIKIN VPK

Simo Haapatie

PÄÄSIÄISTULET



30.3. paloi Preiviikin kalarannassa pääsiäistuli, jonka lämmöstä vain kourallinen kyläläisiä kävi nauttimassa. Kyläläisten aktiivisuudessa järjestettyjen tapahtumien suhteen olisi tietenkin aina toivomisen varaa. Ehkäpä sitten ensi kerralla, vai mitä?

Tuli oli kuitenkin kaunista katsottavaa talvisen lahtemme rannalla, jopa näin nettikameran välityksellä.

Rannan webkamera löytyy osoitteesta www.ajl.fi/webcam/preiviiki/

*Luvan kuvan käyttämiseen antoi:
Antti J. Lind*

Särkänniemeen, Särkänniemeen..!

Preiviikin Kiinteistöyhdistys järjestää
koko perheen kesäretken Särkänniemeen
lauantaina 15.6.2013.

Lähdemme reissuun bussilla klo 10.00
Preiviikin koululta ja palaamme noin klo 20.00.

Bussimatkan hinta aikuisilta 12 eur ja lapsilta 6 eur.
Hintaan sisältyy retkieväänä lapsille mehua ja
sämpylää, aikuisille sämpyläkahvit



Muun kivan lisäksi uutuuksena
Särkänniemessä muun muassa
AngryBirds Land
ja Koiramäen alue.

Lisätietoja elämyspuistosta löydät osoitteesta www.sarkanniemi.fi.

Lisätiedot ja ilmoittautumiset 7.6.
mennessä Sanna Korpelalle s-postiin
sannakorpela2@gmail.com tai iltaisin
puhelimitse numeroon 050 370 2130.

**MYÖS YSTÄVÄT JA TUTUT
RETKELLE MUKAAN!!!**

Lasten suusta. fi -internetsivuilta poimittua:

-**Ellalla**, 4v., kaatui muropaketti lattialle ja äiti torui tyttöä, johon tyttö tokaisi: ”Äiti, suu kiinni ja imuri laulamaan!”

-**Johanna**, 3v., istui itsekseen reippaasti pytyllä ja huusi äitiänsä pyyhkimään. Noh, äiti tuli ja kysyi, että koskas Johanna meinaa itse ruveta pyyhkimään, johon tyttö vastasi vakavana: ”En ikinä! Mä vaikka maksan koko loppuelämän rahaa teille siitä hommasta.

ENTISÖINTI/NIKKAROINTIKERHO TOIMINUT JO VUOSIA

Preiviikin kiinteistöyhdistyksen alaisuudessa on nikkaroitu koululla jo noin 7 vuoden ajan ja paljon on valmistakin tullut.

Joka toinen tiistai klo 18-20 kokoontuu iloinen ja näppärä naisporukka (miehiltäkään ei pääsy ole kielletty, mutta eipä heitä ole näkynyt) Preiviikin koululle nikkaroimaan konserv. Kaisa Lindewallin avustuksella.

Väki on vuosien myötä vähäsen vaihtunut ja paikalla on yleensä 6-10 henkilöä. Kuuminaisista on 3, Preiviikistä 5 ja kaupungista 2 henk. Makholmastakin on ollut joku, mutta tällä hetkellä ei heitä ole edustusta. Rapsuttavana porukassa häirii myös Kaisan koira Nova.



Tuija tekee kunnan töitä ja Anne näpertelee olemattomia

Voihan toki jokainen kotonaankin kalusteita kunnostaa, mutta tässä kerhossa on se pointti, että saa jättää purkit ja pensselit sekä tekemänsä keskeneräiset esineet hajuineen, pölyineen koululle.

Toinen pointti on tietysti maailmanparannus; sitähan tehdään aina siellä, missä vähintään kaksi naista kohtaa.

Kahden tunnin iloisen rupattelun ja kovan työn tuloksena on maailma saatu paljon paremmaksi ja montaa kivaa taikka vanhaa esinettä arvoiseensa kuntoon. Kenties ne muuten olisivat jääneet suuleihin pölyttymään tai kosteuden runtelemiksi.

Eikä sillä nyt ole niin väliä, että mitä saadaan aikaiseksi, kunhan mukavassa porukassa saadaan olla ja aikakin kuluu siivillä ja tietenkin on sallittua, että joskus suut käyvät jopa enemmän kuin kädet.

Kevään huipennus, kevätjuhlat, saatiin viettää Kuuminaisissa, Salokankaan käsittämättömän upeissa maisemissa. Niitä ei voi sanoin kuvata, ne pitää itse kokea! KIITOS TUIJALLE!

TERVETULOA KAIKKI SYKSYLLÄ MUKAAN ILOISEEN MENOON!

Anne Mäkelä



Kaisa ja Sirkka viilutuksen ihmeellisessä maailmassa

Pienimmät korjausta kaipaavat esineet ovat olleet puiset henkarit, tarjoilumaljat, päresienikori ja suuria on lukematon määrä; sänkyjä, keinutuoleja, pöytiä, vitriinejä, kehtoja, tuoleja, kaappeja puusohva jne. (Henkilökohtaisesti muistan tehneeni kymmenkunta kunnan esinettä ja pikkuräpellykset päälle.)

Osa töistä tehdään oikein kunnan konservointeina alkuperäistä kunnioittaen. Osa taas saa hionnan jälkeen pintaansa uuden lakan tai maalin taikka sitä koristellaan muuten kodin iloksi. Tavaran iästä ja käyttötarkoituksesta riippuen niihin panostetaan joko Kaisan lujalla ammattitaidolla taikka sitten vain itse nyppien omaksi iloksi.



Hannele pelastaa koko porukan maineen ainaisella ahkeruudellaan! Mut kyl me muutki yritetään.....

SUKELLUSKALASTUKSEN SM-KISAT PREIVIIKISSÄ 27-28.7.2013

*Kilpailun järjestää Porin Urheilusukeltajat ry ja haastateltavana järjestelyistä ja niiden toimivuudesta vastaava **Mikael Raitokari**, joka on myös yksi kilpailijoista (kuvassa)*



• Monennetko SM-kisat nämä ovat ja onko sukelluskalastus Suomessa vanhakin harrastus?

-Lajia on harrastettu Suomessa jo vuosikymmenet ja Porissakin on SM-kisat järjestetty jo 80-luvulla. Porilaisten menestys on Pohjoimaisella tasolla ollut hyvää.

• Kuinka paljon osallistujia kisaan tulee? Onko kyseessä yksilö- vai joukkuelaji vai onko siinä venekunta osallistumassa?

-Kilpailijoita n.30-40 ja kilpailussa on 4 sarjaa: yleinen, naisten, junioreiden sarjat sekä joukkuesarja. Veneitä kisassa käytetään ainoastaan siirtymiseen ja tuomarointi/valvontatehtäviin.

•Miten homma toimii; hyppäävätkö miehet sukelluspuvussa happivarusteineen veneestä mereen ja aseella (harppuunalla) saalistavat kaloja?!? Nousevatko he jokaisen saamansa kalan tuomaan heti veneeseen?

-Kilpailuun lähdetään saaresta ja kilpailijat uivat kalapaikoilleen (yleensä kisan aikana n.4-10 km). Varusteina on sukellusmaski, snorkkeli, märkäpuku, räpylät, painoja, harppuuna, sukelluskello, puukko ja pintapoiju. Happilaitteiden ja moottorin käyttö on kielletty. Kalansa kilpailijat kiinnittävät pintapoijuunsa. Kertasukellus kestää n.1-2 min. ja niitä kertyy kilpailijasta riippuen muutamasta aina kahteensataan sukellukseen

•Mikä ratkaisee voiton? Painoltaan suurin saalis, kalojen kappalemäärä, aika? Lasketaanko kahden kilpailupäivän saalismäärät yhteen? Mistä tietää ettei kaverit tyhjennä meressä kyläkalastajien verkkoja saaliin himossaan? Onko veden alla tarkkailijoita?

-Eri kalat on pisteytetty eri tavoin saalistamisen vaikeudesta riippuen; helppoja ovat lahnat ja hauer ja haastavia (eniten pisteitä antavia) ovat siiat ja ahvenet. Painopisteitä saa grammoittain kahden kilon rajaan asti ja sitten tulevat vielä lajikohtaiset pisteet (kalalajin haastavuuden mukaan ja vielä on olemassa BONUSpisteitä (...vai että merestäkin, toim.huom.) joita saa sen mukaan miten montaa eri kalalajia on tullut saalistettua. Lajissa ei koskaan ole todettu ”huijaamista”. Tämä on fiksun, hyvällä yhteishengellä varustetun porukan laji, jotka haluavat edustaa harrastustaan aina parhaansa mukaan. Myös sanktiot ovat kovet; hylkääminen ja kilpailukielto. Virheellinen toiminta kyllä huomattaisiin muiden kilpailijoiden ja tuomarien toimesta ja harppuunalla pyydetty kala on myös hieman eri ”kuntoinen” kuin verkkoon jäänyt kala.

•Kilpailu ei oikein ole yleisöystävällinen laji, mikä asiassa olisi yleisölle nähtävää? Vain Preiviikin rannasta lähtö ja paluuko? Saaliin punnitus?

- Itse laji on vaikeaa seurata. Mutta kalojen punnitseminen ja palkintojenjako, jotka tapahtuvat satamassa ovat mukavaa katseltavaa. Harrastajakunta on todella persoonallista ja ilmapiiri punnituksissa on usein todella lennokas. Mahdolliset saaliskalat ovat punnitusten jälkeen yleisön käytettävissä, joten paikalle kannattaa ilmaantua jo pelkääntään ruokakalojenkin toivossa. Harrastajat kertovat mielellään lajista ja kokemuksistaan, joten paikan päälle vaan! Päiväkohtaiset ajat ovat vielä hieman auki, mutta punnitukset ovat noin klo 16-18 aikoihin. Aikataulujen varmistuksessa jaan sataman ilmoitustaululle papereita joista käy ilmi arvioidut punnitusaajat ja muuta olennaista tietoa.

•Mikä vetää ihmistä pimeään mereen? Onko se rauhallisuus/hiljaisuus, saalistusvietti, erilaiset ”maisemat”, erikoisuuden tavoittelu, vai mikä? Näin onki-ihmisenä ajattelisin, että tyyni, aurinkoinen kesäilta rantalaiturilla, punavalkoisen kohon keinunta ja limaisen kiiskan madonhimoinen nypintä olisi sitä jotakin!

- Kai sinne mereen vetää vaan silkka hulluus, ei ainakaan saaliskalojen määrä. Kokemuksia, joita vedenalainen Suomi tarjoaa ei voi sanoa kuvailla. Vaikka olosuhteet ovatkin usein haastavat ja vesi sameaa on lajissa kuitenkin sitä jotain. Kalojen kohtaaminen silmästä silmään niiden omassa elinympäristössään, jossa itse olet vain vierilemassa on jotain todella unohtumatonta. Hienointa lajissa onkin ehkä juuri se, että pääse osaksi jotain sellaista maailmaa josta monet vain haaveilevat. Lisäksi kalastusmuotona sukelluskalastus on mielestäni kalastusmuodoista inhimillisin. Kaloilla on omassa elinympäristössään etulyöntiasema suhteessa sukeltajaan ja vaikka kalojen ampuminen kuulostaakin brutaalilta, on kala hengetön hyvin nopeasti osuman jälkeen. Kalat eivät siis tässä lajissa juurikaan kärsi, lisäksi kalastaja pystyy itse päättämään ampuuko vai eikö, niinpä ylimääräistä saalista ei juurikaan kerry. Suurin osa sukelluskalastajista harrastaa myös muuta kalastusta sekä luonnossa liikkumista, harrastajakunta koostuu hyvin luonnonläheisistä ihmisistä.

•Ovatko palkinnot ruhtinaalliset vai riittääkö pelkkä voitto ja kunnia?

-Tärkeintä kilpailuissa on varmaankin tuttujen näkeminen ja kuulumisten vaihtaminen, ei niinkään menestyminen. Vaikka kilpailuissa menestyminen tarjoaakin mahdollisuuden lähteä kilpailemaan muun muassa Pohjoismaiden mestaruus- sekä maailmanmestaruuskisoihin, on monelle menestymistä tärkeämpää kokemusten saaminen. Toki mahdollisuus päästä edustamaan kotimaataan ulkomaille motivoi kilpailijoita. Myös palkinnot SM-kisoissa ovat kaikin puolin hyvät, palkintoina on esimerkiksi sukellusvarusteita sekä lahjakortteja.

•hmm...ja mitä tehdään kaloille saalistuksen jälkeen?!?

-Kalojen käsittelystä säännöt määräävät tiukasti, kala tulee tappa ja verestää välittömästi pyynnin jälkeen. Mikäli maaliin tuo kalan jota ei ole näin käsitelty, seuraa siitä diskaaminen. Kalastusreissuilla kalaa tulee yleensä niin vähän ettei käytöstä koidu ongelmia, kaikki pyydetty kalat syödään. Joskus jos kalaa tulee runsaammin ja ellei kilpailijat itse pysty kaikkea hyödyntämään, niin tällöin kalat jaetaan katsojien kesken. Yleensä kisaorganisaatio on sopinut jonkin paikan/henkilön, jolle yli jääneet kalat voi toimittaa, esimerkiksi ammattikalastaja tai torikauppias.

Toivotan lämpimästi onnea kilpailijoille! Vai onko onnella mitään tekemistä tämän kanssa, onko se enemmän taito- tai nopeuslaji?

-Kuten kalastuksessa yleensäkin onni sekä kokemus näyttelevät suurta osaa taisteltaessa sukelluskalastuksen suomenmestaruudesta!!

Myöskin kisajärjestäjille toivon onnistuneita tapahtumajärjestelyjä, mukavia säitä ja mielenkiintoista kisaa. Toivottavasti nautitte kylämme rauhasta ja Preiviikinlahden suomista mahdollisuuksista!

-Toivottavasti säät suosivat meitä ja kalaa on alueella runsaasti

Anne Mäkelä

SUKELLUSKALASTUKSEN SM-KILPAILUT

Kilpailut pidetään 27-28.7. Kyyditykset kilpailualueille sekä päiväkohtaiset punnitukset tapahtuvat Preiviikin satamassa. Sunnuntain punnituksen jälkeen ratkeaa uusi Suomenmestari. Molempien punnitusten jälkeen mahdolliset saaliskalat ovat yleisön ja toimitsijoiden vapaasti käytettävissä.

Kilpailut järjestetään Kuuminaisten niemen ja Herrainpäivien niemen välisellä alueella. Verkkojen laskua sekä turhaa veneilyä tulee turvallisuuden vuoksi välttää alueella.

Kisoihin tarvitaan vielä muutamia nopeahkoja kuljetusveneitä, jotka pystyvät operoimaan matalasta satamasta, jos haluat osallistua kuljetusten järjestämiseen tai haluat lisätietoja tapahtumasta ota yhteyttä kilpailuiden järjestäjään. Kilpailuiden päiväkohtaiset aikataulut ilmestyvät sataman ilmoitustaululle viikkoa ennen kilpailuja.

Mikael Raitokari

mijurai@utu.fi



HIUKAN HISTORIAA ESKONTIELTÄ JA ESKON SAARESTA

Vesijättömaana ollut Eskonkari- niminen saari oli alunperin valtion omistuksessa. Vuosien 1760 - 90 aikana tehdyssä isojaossa saaren kalarannan puolen sai Hannulan tila ja Paarnoorin puolen Paavolan (Penttilä) tila.

Saari oli 1950 -luvulle asti lähes puuton ja ruohoinen kuten mantereekin puoli. Kylän lapset kävivät siellä uimassa ja mansikoita syömässä. Saaren ympärillä oli hyvät kalavedet. Kesäisin Penttilät veivät hevosensa ja lehmänsä Eskoon ruohoa syömään. Mantereen rantaniittyjä laidunsivat tölliläisten lehmät. Tosin nekin mielellään kahlasivat Eskoon paremman ruohon perään.

Eino Penttilä (s. 1913) rakensi itselleen mökin Eskoon 1940-luvulla. Sittemmin saaresta on myyty paljon tontteja. Ensimmäisiä ostajia olivat Turpeiset, Piisit ja Lahdet. Nyt kesäasuntoja on vähän yli toistakymmentä mukaan lukien Eskon lähellä olevien pienten karien mökit.

Alunperin saareen ei ollut tieoikeutta Eskontien kautta, vaan sinne olisi pitänyt kulkea kalarannasta käsin Kesäasuntojen lisääntyessä tuli tarve rakentaa oma tie ja se tehtiin ilman lupaa 1950 -luvulla lapioiden maata rakenteilla olevan tien läheltä. Myöhemmin tietä paranneltiin sorakuormilla. Vuoden 1959 kartassa näkyy, että tie on jo olemassa, ja että Pikkuesko on kasvanut kiinni pääsaareen ja saaren nimi, Eskonkari, on lyhennetty Eskoksi.

Autoliikenne lisääntyi, mutta lehmät laidunsivat edelleen rantaniittyjä. Lähitienoon lapset saivat taskurahaa porttien aukaisemisesta. Riitta Niinikoski (os.Kulha) muistelee, kuinka lapset olivat sopineet keskenään portinvahtimisvuorot siten, että ylä- ja alaportilla oli oma porukkansa.

Juho eli Janne Veneranta (s.1896) osti Väinö Hannulalta (s.1897) maata Myllymäenraitin, Rantakujan, Isohaantien ja Eskontien varrelta. Maksaakseen velkaansa takaisin hän myi tontteja pieninä paloina edulliseen hintaan. Eskontien varrelta tontteja myi myös Matti Saine, joka itse asui Preiviikin Rantakujalla.

Janne Veneranta hakkautti Tränskärin ja Haneliuksen Siinton mäen paljaaksi 1930- luvun puolivälissä. Tukeista veistettiin käsin piilukirveellä ns. egyptinparrua. Veistäjät olivat luvialaisia. Lauri Nuotiomaa vei parruja hevosreellä jään yli Kyläsaaren rautatieasemalle.

Egyptinparru on 2,7 - 6 metriä pitkä ja läpimitaltaan 8 - 15 cm kuusesta tai männystä veistetty parru, joka on muodoltaan kapeneva. Egyptinparrua tehdään edelleen Metsäliiton Eskolan sahalla Kannuksessa. Niitä myydään etupäässä Egyptiin ja sen naapurimaihin. Kiilamaisista parruista kootaan hamppuköyden avulla itsestään kiristyviä rakennustelineitä, joita käytetään jopa 7-kerroksisten talojen rakentamisessa.

Egyptinparrujen veistoprosessi on tarkoin varjeltu liikesalaisuus, ja niitä valmistetaan tiettävästi vain Suomessa. Käsinveistetyn puun sanotaan kestävän kauemmin kuin sirkeli- tai raamisahatun puun.

Eskontien ensimmäinen kesäasunto lienee ollut Aili ja Tapio Järven Lehtola -niminen huvila (Eskontie 12), jonka Tapion vanhemmat rakensivat ennen sotia. Heillä oli kaksi pientä koiraa, joita Aili ulkoilutti Preiviikissä. Koirilla oli aina takit päällä, kesällä ohuemmat ja talvella paksummat. Järvien jälkeen talo on ollut vakituisessa asuinkäytössä. Pisimpään siinä asuivat Liisi ja Altti Pantzar.

Karjalasta tulleet Edward ja Helmi Etsola ostivat vuonna 1946 vanhalta Venerannalta vajaan 30 aarin tonttinsa, Suvilan (Eskontie 16). Julius Oksa rakensi heidän mökkinsä. Edward istutti pihaan 40 omenapuuta, mutta hänen suureksi harmikseen omenavarkaimisella kävivät kylän miehet, niin nuoret kuin vähän vanhemmatkin. Siihen aikaan omenapuita ei ollut joka torpan pihassa.

Anneli Etsola (s.1935) kertoo, että Vuorilehdon mäki oli heidän (Riitta-Liisa Vuorilehto, Sirkka Aaltonen ja Anneli) leikkipaikkansa, missä käytiin mm. rosvoa ja poliisia sekä nuolisotaa. Leikistä Koskisen mummu totesi: "Puskat vaa kahis, mutt kettää ei näy."

Alvar ja Anna Vuorilehdon mökin (Eskontie 7) rakensi Eero Pihlajamäki 1940-luvun alussa. Alvar oli taitava harrastemaalari. Pariskunnan kuoltua mökki siirtyi heidän lapsilleen. Nyt Vuorilehdon paikka, Jurvala, on vakituisessa asuinkäytössä.

Anneli jatkaa: “40 -luvulla kenelläkään ei ollut paljoa, silti ihan kivaa vauhtia elämässä. Käytiin hakemassa maitoa Uusitalosta ja uimassa Uusitalon rannassa tai juostiin lujaa Eskontien laitumen läpi lehmii vältellen ja kahlattiin Eskoon uimaan. Meidän Tapsa ja Elosen Seppo seilasivat ruuhella villtti purjeena. Me Riitta-Liisan kanssa otettiin meidän vene ja soudettiin pitkälle, maattiin sitten veneen pohjalla ja annettiin aaltojen tuoda rantaan. Meillä oli elättinä kesy harakka, Nikki. Kun se pääsi hengestään, niin me Sirkan kanssa itkettiin, roikotettiin Nikkiä siivistä ja haudattiin juhlallisoin menoin.”

Riitta-Liisa ja Anneli muistelevat erityisellä lämmöllä Koskisen mummu. Anneli kertoo, kuinka Mummu aina pysähtyi heidän kohdallaan lepäämään kivellä ja kertoi korvarenkaistaan. Myöhemmin Anneli osti itselleen melkein samanlaiset, kultaiset ja pyöreät. Riitta-Liisa muistaa, että hänen isänsä kävi usein Koskisilla radiota kuuntelemassa.

Hulda Koskinen, os. Erkkilä (s. 1866) eli Koskisen mummu asui Eskontiellä (nyk. Sirkka ja Jari Neva). Mummu oli oma persoonansa, ystävällinen, mutta itsepäinen. Sen jälkeen, kun Mummu jäi leskeksi 1930-luvun puolivälissä, hänen täytyi värvätä työväkeä peltotöihin. Näillä ja muilla asioillaan kulkiessaan hänellä oli ruskea shaali hartioilla, jaloissa huopikkaat ja niiden päällä kalossit. Mummu valitti usein jalkojansa ja tuumasi: “Kyl mää joku viäl olsin, mut ku nua reiret...” Ison shaalinsa alla Koskisen mummu piti myrskylyhtyä, sillä hän saattoi mennä kylään hyvinkin myöhään illalla ja todeta: ”Mää tuli teille ku en viittiny ihmisii mennä” Siinä sitten neuvoteltiin tulevista töistä, vaihdettiin kuulumiset ja vängättiin, että tuuleeko “kakosta” (kaakosta) vai mistä? Mummu halusi aina sanoa viimeisen sanan ja lähtiessään hän vielä ovenraosta huikkasi: “Tuulee muute kakosta!” Jos isäntäväki halusi jo mennä yöpuulle, niin Mummu tokaisi: ”Menkää vaa nukkuu. Kyl mää ove kii laitan.”

Siihen maailman aikaan korjuukypsä vilja sidottiin lyhteiksi. Kun kuivat lyhteet oli kerätty pois pellolta, kävi Mummu tutkimassa satoaan. Joskus lyhteiden joukossa oli matoja, toisinaan hämähäkkejä.

Mummun paikkansa pitävät viisaudet olivat: “Missä mato, siinä sato.” tai “Missä hämähäkki, siinä tyhjä säkki.”

Jatkuu seuraavassa lehdessä.

johanna.kesalainen@dnainternet.net, 050-307 4767

Kiitos tiedoista, joita antoivat Anneli Etsola, Sirkka Virtanen, Eila Tiittanen, Aune Parkkinen, Reino ja Elvi Nuotioma ja monet muut.

Otan vastaan vanhaa ja uutta tietoa sekä tarinoita Preiviikin kesäasunnoista ja -asukkaista.

VARKAITA JA MUUTA LIIKEHDINTÄÄ KYLÄLLÄ:

Maaliskuun puolenvälin jälkeen kylällämme kävi varkaita. Pantsarin sahan piharakennukseen oli murtauduttu samoin kuin sahan pihassa seisoihin rekkoihinkin. Vaikka saha on melko keskeisellä paikalla, niin silminnäkijöitä ei tapahtuneella juuri liene. Saaliikseen varkaat saivat työkoneita ym ja omaisuutta myöskin autoista.

Kylällä on kevään aikana ollut paljon outoa liikehdintää. Tottakai suurin osa on asialla eikä jokaista pidä epäillä tai tarkkailla; onhan meillä esim. luonto, josta moni haluaa nauttia.

Kuitenkin:

-Joku iltahämärissä tienvarsilla seisokellut auto ja sen henkilöt herättivät kevättalvella hämmästyttä, mutta olipa joku heidän tarkoituspäriään kyselty ja sai ainakin vastaukseksi, että ovat kuuntelemassa pöttöjen ääniä.

-Toinen hämäräperäinen henkilö on jo pitkään käynyt metsätiellä autolla ja jättänyt jälkeensä alkoholi-pulloja, hän ei ole paikkakuntalainen ja hänen henkilöllisyytensä on selvillä.

-Toukokuussa on liikkunut myös auto, jonka kuljettaja on kiikareilla tarkkaillut taloja.

OLLAANHAN TARKKOINA KAIKKIEN PUOLESTA, MUTTA EI TIETENKÄÄN TARVI NEUROOTTISEKSI RUVETA; suodaan jokaiselle oikeus ja ilo liikkua kauniissa luonnossamme!

Anne Mäkelä

RAUKKAMAISTA.....

Tiistaina maaliskuun 19. päivänä olin kiitämässä kohti Preiviikin koulua ”rapsutuskerhoomme” kello 19 jälkeen.

Matka tyssäsi heti seurakuntatalon jälkeen, kun jotain tummaa lojui keskellä tietä. Pysähdyin ja tajusin näkemäni kissaksi, jonka elämä oli enää vain ohuen langan varassa. Verta oli valunut paljon ja silmät pullistuivat päästä. Joku oli juuri ajanut sen yli ja **RAUKKAMAISESTI !!!** jättänyt sen tuskiinsa ja ehkä uudelleen yli ajettavaksi. Toivottavasti luet tämän ja tunnet edes pienen piston sisälläsi. Tällaisia vahinkoja ei voi ennakoita tai estää, mutta takuulla jokainen huomaa jos ajaa kissan yli tai ainakin jos epäilee, voi pysähtyä ja tarkistaa asian. Jos ei itse pysty tekemään mitään, aina voi hankkia apua paikalle.

Myös Sinulle joka ajoit Kuuminaisten/Makholman suunnasta kohti kaupunkia ja jota epätoivoissani yritin pysäyttää. **Sinulle myös kitkerät terveiset käytöksestäsi.** En olisi sinua kauan häirinnyt; tarvinnut vain lapion tai hanskat tai jotain, millä olisin voinut kissaa siirtää tien reunaan pois muiden jaloista. (Omasta autostani ei löytynyt mitään apuvälinettä).

Tappamaan en sitä tietenkään olisi pystynyt, en liioin paljon auttamaan. Yritin soitella kaikki lähellä asuvat läpi ja kysellä kisun mahdollista omistajaa, kukaan ei tiennyt.

Viimein eräs herrasmies pysähtyi ja haki Haapatien Simon kaverikseen, mutta heidän tullessaan paikalle kissa pääsikin vielä jaloilleen ja pakeni viereiseen metsään. Elämä sen osalta varmaan oli ohi ja tuskat suunnattomat, toivottavasti kärsimys ei kestänyt kauan ja luonto olisi pitänyt huolen omastaan; tuskin se kotiinsa jaksoi, vaikka sitä olisin toivonutkin.

Tällaisen kaltaisiin heitteillejättöihin ei ole minkäänlaista hyväksyttävää selitystä!

En ymmärrä miten tällaisen jutun edes voi kuitata välinpitämättömyydellä; eikö sielua satuta, eikö pahan olon tunne pakota toimimaan inhimillisesti!?

Minulla oli tosi paha olo kissan ja sen perheen puolesta vielä päiviä tapahtuneen jälkeenkin.

Tilanteessa olo oli niin avuton ja säälin tunne kuitenkin valtava....näin kissan katseen ja tunsin sen tuskan... Sinullekin olisi tehnyt tavattoman hyvää kohdata yliajamasi kissa, vaikka et olisi ehkä voinut sitä auttaa, niin ainakin olisit voinut yrittää ja osoittaa inhimillisyytesi.

Olen aiemmin, jo parikymmentä vuotta sitten ollut tilanteessa, jossa teini-ikäiset tytöt olivat ratsastamassa Laurilantiellä ja toinen hevonen kaatui. Ajoimme perheen kanssa autolla ja pysähdyimme tietenkin auttamaan minkä voimme. Itsellämme oli ääretön kiire pojan päiväkodin joulujuhliin. Mieheni jäi paikalle ja itse lähdin autolla muutaman kilometrin päästä hakemaan apua henkilöltä, jolla tiesin myöskin hevosia olevan ja samalla hevoskuljetusvaunun. Kyseinen henkilö tuli autollaan tarkastamaan tilannetta ja myös hevosien omistajaan saatiin yhteys. Jatkoimme matkaamme päiväkotiin.



Myöhästyimme juhlasta, mutta se harmitus ei ollut ollenkaan niin suuri, kuin olisi ollut syyllisyyden tunne, jos vain olisimme poistuneet onnettomuuspaikalta vähin äänin kiireisiimme vedoten.

Hyvät ihmiset, uskon että välinpitämättömiä henkilöitä on joukossamme sangen vähän, mutta sille pienelkin määrälle toivon apua tunnevammaisuuteen ja elämän arvojen asettamista kohdalleen.

Kiire tai pelko ei saa olla esteenä avun antamiselle sitä tarvitsevalle, oli se sitten eläin tai ihminen. Empatiaa, sympatiaa ja välittämistä; niitä tarvitaan aina.

Anne Mäkelä

Juttuja Preiviikin luonnosta lintuharrastajan silmin; ONKS MITÄÄN NÄKYNY?

Sain kunnian aloittaa Preiviikin Uutisissa palstatilan, joka kertoo Preiviikin luonnosta. Kesäläisen Johanna soitti minulle ja kysyi haluaisinko kirjoittaa jotakin. Eihän tuosta voi kieltäytyä!



Preiviiki merkitsee minulle paljon, eikä vähiten juuri luontonsa takia.

Noin v:sta 1975 olen liikkunut kiikarit kaulassa ja joskus myös kameran kanssa, joten varmasti moni kyläläinen tietää mihin osaan minun kiinnostukseni luonnossa kulminoituu. **Linnut!** Niitä Preiviikissä on monipuolisesti ja kylämme onkin monelle lintuharrastajalle tuttu keväisistä hanhipelloistaan, Satareitin pitkospuureiteistään ja Ooviikin uudesta lintutornista. Preiviikin Kalaranta, Eskon järviruokosta raivattu rantaniitty sekä sen läheisyydessä oleva Preiviiki/Paarnoori ruovikkolava tarjoavat hienot näkymät Eskonniemeen, Etelärannan puoleiseen lahteen. Preiviikinlahden saaristo on aivan oma lukunsa merilintuineen.

Preiviikinlahti tarjoaa myös hyvinä talvina mahdollisuuden hiihtää ja kävellä jäällä talviesta luonnosta ja sen hiljaisuudesta nauttien. Ja kyllä sieltä silloinkin lintuja löytyy! Rantaruovikon viiksitimaleita tullaan kauempaakin ihailemaan. Merikotkia, talvehtivia harmaa- ja merilokkeja ja keväthangilla taivasta vasten, aivan valkeilta näyttäviä pikkulintuja; pulmusia voi nähdä parvina.

Tämä vuosi on alkanut hienoilla tikkalintuhavainnoilla, kun kävelyretkilläni tapasin Eskontiellä harvinaisen valkoselkätikan ja pikkuruisen pikkutikan. Omaan pihaani ruokinnalle ilmestyi vähälukuinen harmaapäätikka! Kuulinpa jonkun tavanneen Eskontiellä pohjantikan, joka myös kuuluu taantuneisiin lajeihin! Pohjantikan olen itse tavannut kylässämme jo aiemmin kalarannantiellä. Asustaapa täällä useampi palokärkikin, joiden vaikuttava huuto lienee monelle kyläläiselle tuttu.

Ihan joka kylässä ei tapaa tavallisen käpytikan kaikkia sukulaisia lähes samalta alueelta, joten se kertoo rantametsiemme ja luontomme moninaisuudesta paljon. Kaikki havaintoni talletan myös muistiin; parhaat havainnot ilmoitan

valtakunnalliseen Tiira -lintuhavaintojärjestelmään. Onpa sitten jälkipolvillekin nähtävissä miten luonto ja sen linnustokin voi vuosien saatossa muuttua kylässämme.

Silmä tarkkana jos ruokitte lintuja talvisin, ei tiedä kuka tulee rasvatangolle syömään! Paitsi silmäniloa, talviruokinta tarjoaa linnuille myös helpotusta ravinnonhankinnassa. Talviruokinta suosittelen suosittelen kaikille lämpimästi! Jokavuotisella talvilintulaskennalla, jonka aloitin joskus vuonna 1980 jo edesmenneen kalastaja Voitto Haneliuksen kanssa, nämä kyläläisten lintulaudat tarjosivat parhaat havainnot hiljaisempana vuodenaikana. Mm elämäni ensimmäisen harvinaisen vaelluslinnun, pähkinänakkelin tapasimme ruokinnalta rantakujalla. Samoilte sijoille se ilmestyi vuonna 2005 . Monta ikimuistoista laskentaa sain Voiton kanssa tehdä ja perinnettä jatkan edelleen. Muutama vuosi jäi valitettavasti väliin, kun lapset olivat pieniä.

Nyt eletään kuitenkin kevättä ja lintujen muuttoaikaa, joka on yhtä aistien huumaa, liikkui sitten kalarannan nurkilla tai Kirkkokankaan- tai Preiviikintietä. Jo pelkkä äänimaailma muuttuu vuorokauden sisällä kun ensimmäiset laulujoutsenet saapuvat lahdelle. Huhtikuun lopulla saapuvat naurulokit ja tiirat melskaamaan äänekkäästi pesimäpaikoilleen ja tuovat vahvasti tuntuman tulevasta kesästä.

Työmatkallani pyörällä selästä Kirkkokankaantiellä voin aamusella nähdä tai kuulla lintuja. Rastaiden, metsäkivisten ja leppälinnun laulu siivittää pyörämatkaani. Jostain kuuluu teeren puputus. Ei ole mahdotonta kuulla myös peukaloisen pirteää laulua kuusikosta aivan urheilukentän laidalta ja ennen Tikanmäkeä näen usein vielä korpin ja kuulen sen kumean ääntelyn kuin toivotellen hyvää työpäivää. Kelpaa siinä lintuharrastajan aloitella työpäivää. Kotimatkat usein kestävätkin sitten vähän kauemmin, kun on mahdollista kiertää vaikka Laurilan- ja Päivärinteentien kautta, kurvata vanhan Preiviikin koulun ja Koulunmutkan kautta, jossa voi nähdä ja kuulla vaikka mitä vanhan lehtometsän laulajia.

jatkuu.....

....jatkuu

Tätä kirjoittaessani olen juuri palannut vuotuiselta Tornien Taistolta, joka on valtakunnallinen ja leikkimielinen lintutapah- tumapäivä.

Kotini läheinen ruovikkolava on jo vuosia ollut minun ja muun joukkueeni lintuhavainnointi- paikka. Lavalta on nähty aiempina vuosina mm. avosetti ja pikkukiljukotka ja tänä vuonna kattohaikara, harvinaisuuksia mainitakseni. Nähtyjä eri lintulajeja keskellä ruovikkoakin on ollut keskimäärin 70 lajin verran. Tänä vuonna ylsimme 74 lajiin.

Mitä olisikaan luonto ilman lintuja ja niiden ääniä? Keväätulo ilman muuttolintuja? Peltoaukeiden ensimmäiset töyhtöhyypät ja kiurut, kalarannan ensimmäinen riukuhäntä västäräkki, kurkiaurat taivaalla ja pihapöntön ensimmäinen kottarainen?

Lintuharrastajalle tämä merkitsee vuoden kiihkeintä retkeilyaikaa, mutta kyllä nuo kaikki muihinkin vaikutuksen tekee ja monen kyläläisen kanssa puhe meneekin helposti lintumaailman tapahtumiin. ”**Onks mitään näkyny?**” on luonteva keskustelunavaus ja siihen on aina kiva vastata!

Mukavista lintuhavainnoista ja lintuihin liittyvissä asioissa otan mielelläni tietoja vastaan ja olen myös avuksi tarvittaessa.

Kuulun Porin Lintutieteelliseen Yhdistykseen ja olen aloittanut myös Bird Lifen retki- kummina, ensisijaisesti lapsille suunnatussa lintukerho -tyyppisessä toiminnassa retki- neen, johon ovat tervetulleita myös oman ja naapurikylien lapset! Ensimmäinen lintu- retki on jo järjestetty; tulevista voit tiedus- tella alla olevasta numerostani.

Ihanaa kesän odotusta kaikille!

Marjo Rajala (gsm 040-572 4877)

PORIN JA SEN YMPÄRISTÖN (PREIVIIKI) PUHELINLUETTELO 1945-1946

Löysin pienikokoisen mukavannäköisen puhelinluettelon, jossa numerot olivat paikkakuntaotsakkeiden alla. Esim. Ulvila, Punkalaidun, Preiviiki, Viasvesi, Noormarkku jne. Kylämme Keskus oli avoinna klo 7-21.



Preiviikissä puhelimen omisti tuolloin 30 henkilöä ja heistä neljällä oli sama numero toisen henki- lön kanssa; silloin nimen kohdalla luki ”2 soittoa”.

Numerot olivat 3:sta 28:een. Pääosa numeron haltijoista oli maanviljelijöitä, mutta mukaan mahtui mm. karamellitehtailija, palopäällikkö, kapteeni, huonekaluliike, opettaja, tuomari, lääkäri ja säätio.

Luettelossa oli tarkat käyttöohjeet siitä miten puhelimeen vastataan, miten pyydetään yhdistämään jonnekin, miten kauan mikäkin puhelu sai kestää ja mitä se maksoi.

Esimerkiksi tulipaloilmoitus tehtiin nimihuudolla:”PALOASEMA”.

Vertailukohteena mainittakoon, että mm. Viasvedellä puhelimen omistajia oli 13 ja Kyläsaressa 46 henkilöä.

Anne Mäkelä

KALENTERI KYLÄN TULEVISTA TAPAHTUMISTA JA TOIMINNOISTA:

PREIVIIKIN KIRI:

- **Loorafutis** tiistaisin klo 18-20 Preiviikin kaukalossa alkaen 4.6.
- **Pesäpallo** torstaisin klo 18-20 Preiviikin kentällä alkaen 6.6.



PREIVIIKIN KIINTEISTÖYHDISTYS: (katso ilmoitukset toisaalla tässä lehdessä)

- **Särkänniemen matka 15.6.** Ilmoittautumiset 7.6 mennessä Sanna Korpela p. 050-370 2130 iltaisin tai s.posti: sannakorpela2@gmail.com

- **Kaljaasi Ihanan purjehdus 21.8.** Sitovat ilmoittautumiset Jorma Alaselle p. 044-507 0769 ja sen jälkeen Johanna Kesäläiselle p. 050-307 4767.



PREIVIIKIN KIRKKO:

- **Messu, sunnuntaina 16.6. klo 12,** Katja-Maaria Vilén
- **Diakonin vastaanotto,** tiistaisin klo 9-10, p. 044-730 9659 tai 0400-309 862



SUKELLUSKALASTUKSEN SM-KISAT:

- Preiviikin kalaranta/Preiviikinlahden alue **27.-28.7.** **Päiväkohtaiset aikataulut ovat vielä auki ja niistä tulee tarkempia tietoja kalarannan ilmoitustaululle ajankohtaa lähempänä.** Punnitukset ovat noin klo 16-18.

MUISTA TARKKAILLA ILMOITUSTAULUJA!!

KAIKISTA TAPAHTUMISTA JA TÄRKEISTÄ ASIOISTA
TIEDOTETAAN ILMOITUSTAULUILLA
(Niihän on Preiviikintiellä 2 kpl, Preiviikin rantakujalla 1,
Myllymäenraitilla 1 ja kalarannassakin on 1)

Venepori Oy

Karjarannantie 35, 28100 Pori
Puh. 02-631 7400

Veneet, perämoottorit, tarvikkeet
Mopot, mönkkärit, moottoripyörät
www.venepori.fi

TH-KORJAUSRAKENNUS

Tarmo Haapaniemi

Preiviikinrantakuja 92
28660 Pori

GSM 040-525 2031, 040-561 7442
www.thkorjausrakennus.fi



HANRA OY

- Maanrakennustyöt
- Maa-ainekset
- Konesiirrot

Kuuminaistentie 1 28660 PORI
Puh. 044 3267 500 Fax 02-647 5444



PORIN KYLMÄASENNUS KY

JÄÄHDYTYSKONEISTOJEN
MYynti • ASENNUS • HUOLTO

Preiviikintie 442, 28660 Pori
P. 0400-839 596, 0400-654 222
www.porinkylmaasennus.com

RAT-KIRJANPITO / Riitta Tuori

- Kirjanpito palvelut
- Verosuunnittelu ja -neuvonta
- Palkkalaskenta
- Yritysjärjestelyt
- Perunkirjoitukset

KLT -tutkinto
20 v. kokemus
alalta

Ota yhteyttä!

Riitta Tuori

Antinkatu 5, Crazy Town, 28100
PORI

Gsm: 040-572 1642, riitta.tuori@dnainternet.net
www.ratkirjanpito.fi

Käsin kerätyistä luomumarjoista puristettua
TYRNIMEHUA

Ei lisäaineita.

Myös **MARJOJA** ja **TYRNIAUHOA**.
Johanna Kesäläinen p. 050 307 4767

MYYDÄÄN POLTTOPUUTA
-klapeja -rankaa

Martti Uusitalo, Preiviiki, p. 050 521 6454

MYYDÄÄN KLAPEJA

Simo Suominen, Preiviiki, p. 0400 825 735

Seuraava Preiviikin Uutiset ilmestyy syyskuun lopulla.

Materiaalitoimitukset 15.9. mennessä:

Anne Mäkelä, Päivärinteentie 138, 28660 Pori

p. 0400-849 907 tai sähköpostilla: ankrim2@luukku.com

Samaan osoitteeseen otetaan ilolla vastaan palautteet lehdestä ja juttu-,
kilpailu-, haastattelu- ym.ideoita.

Preiviikin uutiset voit lukea myös netissä www.preiviikinlahti.fi ja siellä lehden näet tietenkin väreissä!!!!

OLETKO JO TUTUSTUNUT PAKURIKÄÄPÄÄN?



Siitähän on kirjoitettu lehdissä paljon. Sen terveellisyydestä on kiistelty ja kaikki kiistelyn osapuolet tietävät, että se on voimakas luonnonvarainen antioksidantti, mutta siitä ei ole tehty riittävästi lääketeollisuuden tutkimuksia ja dokumentteja ja sen kaikkia vaikutuksia ei tunneta. Kukaan ei kuitenkaan kiistä etteikö pakurikäpää olisi maailman vahvin luonnonvarainen antioksidantti.

Lokakuussa 2011 sen käyttö sallittiinkin ravintolisissä.

Sitä on käytetty jo satojen vuosien ajan. Esim. Karjalassa sillä hoidettiin vaivoja aina lapsettomuudesta ja flunssasta syöpään sekä tuberkuloosiin. Useat yksittäiset pakurin ainesosat on todettu laboratorio-olosuhteissa vaikuttavan erittäin suotuisasti syövän torjumisessa, edistävän hermoston kasvua, DNA:n korjaamisessa ym. mutta näistä ei ole tehty laajamittaisia populaatiotason pitkäaikaisia ihmiskokeita, siksi pakuria myyvät pienyritykset eivätkä isot lääkeyhtiöt.

Sota-aikana sitä käytettiin myös kahvin korvikkeena.

Pakurilla kerrotaan olevan vaikutusta myöskin korkeaan verenpaineeseen ja kolesteroliin sekä sokeriaineenvaihduntaan.

Pakurikäpää voi käyttää rouheena tai jauhaa kahvimyllyllä taikka tehosekoittimella hienoksi puruksi. Moni laittaa purua esim. suodatinpussin pohjalle ja sen päälle sitten kahvinpurut ja tekee siitä terveellistä aamukahvia. Myös teenä se on erinomaista, kun hauduttaa pitkään kuumassa vedessä esim. teesihdissä. Keittää sitä ei saisi, jottei menetä tehoa. Tee on hyvää mm. hunajan kera.

Teesihdin murut voi säilyttää vaikkapa jääkaapissa ja sitten tehdä muutamana päivän teejämistä vielä terveellisen jalkakylvynkin.

Pakurikäpää saadaan yleisimmin koivujen rungoilta, mutta sitä on myös leppien, pihlajien ja pyökkien kyljissä. Se irtoaa puun kyljestä napakalla iskulla, joskus puukkoakin tarvitaan.

Puun kyljestä irrotettu möykky säilötään joko kuivaamalla tai pakastamalla.

Puu jonka kyljessä kääpää kasvaa on tuhoon tuomittu.

!!!!!!!!!!!!

**MUISTA ETTÄ KÄÄPIEN
IRROITTAMINEN EI OLE
JOKAMIEHEN OIKEUS!!**

Itse ostamani pakurikäpääjauhe oli jonkin verran hinnakasta, mutta kyllä sitä riittää pussista pitkäksi aikaa ja juonkin sitä kuurina, en ihan jatkuvasti. Vasta vähän aikaa kokeiltuani en osaa sanoa sen vaikutuksista vielä yhtään mitään.

Jos innostut kokeilemaan pakurikäpää, niin älä käytä antibiootteja, penisilliiniä tai suonen sisäistä glukoosia yhtä aikaa, koska ne toimivat pakurikäävän antagonistteina eli vastavaikuttajina.

Tietolähteinä mm. Satakunnan Kansan artikkeli ja internetin eri sivut.

Anne Mäkelä

Kirjasta: **Nauru sodalle**

Eräs sotamies kärsi ummetuksesta ja meni lääkärin luo ja esitti hänelle huolensa. Hän oli aikeissa matkustaa lomalle ja halusi tyhjentää itsensä ennen matkaa. Aikaa ei ollut paljon, sillä lomajuna lähtisi pian.

- Jaaha, sanoi lääkäri ja alkoi sekoittaa lääkettä. Kyllä se pian järjestyy. Missä korsussa asutte?

Mies kertoi osoitteensa.

- Aiotteko kävellä, ajaa pyörällä tai autolla?

- Menen autolla, sanoi mies ja lääkäri tiputti pari pisaraa lisää lasiin. Sitten hän kysyi minkälaisessa maastossa miehen korsu oli, oliko välillä aitoja ja millainen lukko korsun ovesa oli ja pitkäkö oli matka riu'ulle. Sen jälkeen hän sekoitti annoksen ja sanoi miehelle:

- Juokaa tämä ja lähtekää menemään niin kuin teillä olisi tuli hännän alla.

Kahden päivän kuluttua lääkäri sai potilaalta kirjeen, jossa luki:

- Hemmetin hyvin laskettu. Se heitti vain kahdella metrillä.